

Eva Andreas,
Tunadalskyrkan, Köping 180422
Mark 11:15-12:34
"Älska Herren, varandra och dig själv"

"Drevet går", ja så skulle man kunna rubricera de olika avsnitten vi läst. Vi är tillbaka innan påskens händelser, och får vara med i spelet om att kunna hitta något att anklaga Jesus för, så att de styrande får honom ur vägen. Den ene efter den andre skickas fram för att om möjligt hitta något att sätta dit Jesus för, och kommer med den ena omöjliga frågan efter den andra, inte minst utifrån teologiska utgångspunkter, men de lyckas inte särskilt väl i sitt uppsåt, eftersom Jesus genomskådar dem och inser att frågorna inte är för att de är viktiga utan för att de ska få honom på fall. Och därför svarar han också, så att de själva tvingas tänka till och inte uppnår sitt syfte.

Det handlar mycket om yttre frågor, vilket i sig är viktigt, men inte det viktigaste. Jesus har ju själv utmanat dem genom att han gick till templet och stannade upp hela kommersen att sälja djur till offer inför den högste. Det är klart att han blev obekvämt och utmanade: Mitt hus skall kallas ett bödens hus för alla folk men ni har gjort det till ett rövarnäste. Var fanns nu den snälle, inkännande Jesus? Nu blev han ännu mer ett hot. Och det är märkliga kontraster i alla de avsnitt vi läst. Jesus, ensam men med många av folket bakom sig agerar och de skriftlärdar, med hela sin makt och pondus och auktoritet bakom sig beskrivs som rädda, för Jesus, för folket, för reaktioner av olika slag. De vågade inte agera som de ville.

Jag ska inte gå in på de olika delberättelserna utan stanna vid den sista som jag läste nyss. Den siste skriftlärdar kommer till Jesus kommer det verkar det som med en annan utgångspunkt; han märkte hur väl Jesus svarade – han verkade intresserad av det Jesus hade att säga så han frågade: vilket är det viktigaste budet av alla? Vad skulle Jesus svara? Man hade över 600 bud att hålla reda på, men vilket var viktigast? Jesus svarade : Hör Israel, Herren vår Gud är den ende Herren och du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv.

Jesus hänvisar till det man kallar Shema, den judiska trosbekännelsen som man skulle läsa flera gånger om dagen för att påminna sig vad som var viktigt, gudsrelationen. I 5 Mos 6 får folket detta bud .

Hör, Israel! Herren är vår Gud, Herren är en. 5Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, med hela din själ och med all din kraft. 6Dessa ord som jag i dag ger dig skall du lägga på hjärtat. 7Du skall inpränta dem i dina barn och tala om dem när du sitter i ditt hus och när du är ute och går, när du lägger dig och när du stiger upp. 8Du skall binda dem som ett tecken kring din arm, och de skall vara ett kännemärke på din panna. 9Du skall skriva dem på dina dörrposter och i dina stadsportar.

Och nu vänds samtalet till en helt annan riktning, stället för de yttre detaljerna handlar det nu om det inre, om det som berör nära. Och den skriftlärde som kommer till Jesus fångar upp tråden och säger: Att älska honom av hela sitt hjärta, av hela sitt förstånd och hela sin kraft och att älska sin nästa som sig själv, det är mer än alla brännoffer och andra offer. Istället för att sätta dit honom inser han vad det är Jesus säger och plötsligt blir inte händelsen i templet något som står för sig själv utan en del av något mycket större. Vad innebär det att tro? Och de skriftlärda har inget mer att säga – ingen vågade fråga honom mera.

Det här bibelordet om att älska Herren är ett ofta citerat bibelord, vi kan det, men vad betyder det för oss idag. Utmanas vi av det som står eller har det blivit så kända ord att vi inte riktigt reflekterar över dem? Bibelöversättningen "The Message skriver: Älska Herren Gud med all iver och all bön, med allt förnuft och all kraft.

Är det överhuvudtaget möjligt? Kan vi leva upp till kraven? Jag tror att det är väldigt viktigt att det inte blir prestation, att vi ska göra en massa för att kunna leva upp till det, utan att det får vara en relation, där man lär känna varandra mer och mer, där det blir naturligt att vilja vara nära, att vilja göra det som är rätt och att det blir mer av en livsstil än något att göra. Enkelt sagt skulle man kanske kunna säga att det handlar om att ha Gud med i livet och att han får ha ett ord med i laget i det som händer omkring oss.

För några år sedan gavs det ut en bok som heter "Kärlekens fem språk" och talar om att vi alla har ett speciellt språk som vi

uppskattar i relation till andra, och naturligtvis då utifrån boken i äktenskapet. Det är så viktigt att man som makar förstår den andres kärleksspråk för att möta varandra. Men jag tänker att de här olika språken också kan finnas med i relationen till Gud och hjälpa oss att förstå hur vi ska kunna komma närmare honom och låta den här kärleken vi lästa om utvecklas. De fem språken är: Bekräftande ord eller uppskattning, Tid, Gåvor, Tjänster, Fysisk beröring. Vi är olika med olika behov, en del av oss tycker om att sjunga lovsång, andra att be, andra att ta god tid för att läsa bibeln och så vidare, och det är förmodligen därför att vi har olika språk, där inget är bättre än något annat, utan vårt sätt att närma oss kristen tro, och så kan vi komplettera varandra, och så kan vi hjälpa varandra att förstå och lära av varandra. Och de här språken är både från Gud till oss och från oss till honom

Bekräftande ord, uppskattning . Det kan handla om att läsa bibeln och tro och lita på att det gäller mig. Ex Du är älskad, du är värdefull, du är skapad till min avbild, jag har en plan för dig, jag vill använda dig, De olika uttrycken vi läser kan liksom bli en del av oss och styrka och hjälpa och det finns så många löften i bibeln som vi gång på gång och undan för undan får ta till oss. Men det kan också handla om att vi med ord kan rikta oss till Gud, berätta för honom vad han betyder, visa vår tacksamhet, lovsjunga och lovprisa honom för den han är och vad han gör. Och så kan vi i vår tur när vi gör det fyllas av glädje och närhet.

Det andra språket är Tid, att ge varandra tid att bara vara tillsammans. Det kan handla om att fördjupa sin bibelläsning, att se till att det inte finns en massa störande saker omkring oss, att vi kan slå upp olika ord, fundera över betydelsen och hitta nya saker, och inte bara få det överstökad på några minuter utan tillåta sig att finnas där i hans närhet. Det kan ju också handla om bön, att ta sig tid att vara tillsammans med honom, inte bara för alla andras skull utan för min egen, för att jag behöver det och för att han har sagt: Kom till mig, så vill jag ge dig vila. Jag vill närheten till dig. Precis som Jesus gång på gång tog med sig lärjungarna åt sidan eller själv drog sig undan, får vi tillåta oss det i livets stress och jäkt.

Det tredje språket handlar om gåvor, både om att ge och att få. Att få tänka ut vad man kan ge varandra och glädjas åt den andres

reaktioner. I bibeln står det om många gåvor han vill ge oss: det som kallas andens frukter: Kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning. Det talas om andens gåvor som ge oss för att vi ska kunna stötta varandra, det talas om den helige anden som en hjälpare, som vi får del av fritt och för intet, vi kan använda många av de bibliska orden: nåd, barmhärtighet, omsorg o s v som gåvor som vi får del av. Och i livets olika skeden kan vi uppskatta det ena eller det andra på olika sätt. Men vi behöver säga ja: jag vill ta emot, och så kan vi i vår tur sedan få ge tillbaka till honom genom att säga: Här är jag, sänd mig, använd mig, låt mig få bli använd av dig. Men det kan också innebära att vi kan få använda det vi har fått som gåvor och talanger i hans tjänst. Att låta det vi tycker om att göra kan få användas för honom, vare sig det handlar om att baka goda kakor, att vara konstnärlig, att kunna predika, att kunna sjunga, att vara gästfri eller vad det nu är.

Det fjärde språket heter tjänster och handlar om att ställa upp för varandra. I ett äktenskap kan det handla om att gå ut med soppsåsen så att partnern inte ska behöva göra det. Utifrån kristet perspektiv tänker jag att det kan handla om att vi som tror kan stötta och hjälpa varandra på många olika sätt. Att få tjäna varandra, var och en med den gåva vi har fått som Paulus skriver, men inte bara utifrån det andliga utan också på många andra sätt. För en del är det så naturligt att göra det, att man inte tänker på att man gör det, och det betyder mycket för många. Men det handlar också om att vara öppen för att ta emot andras tjänster. Paulus skriver i Romarbrevet: Visa varandra tillgivenhet och broderlig kärlek, överträffa varandra i ömsesidig aktning. Slappna inte i er iver, håll er brinnande i anden. Tjåna Herren, Glåd er i hoppet, var uthålliga i lidandet och ihårdiga i bönen. Hjålp Guds heliga med vad de behöver, vinnlägg er om gästfrihet.

Det femte språket heter Fysisk beröring. Vi behöver varandra i Kristi kropp – alla är vi en del i kroppen. Ibland kramar vi varandra när vi möts, men alla är inte bekvåma med det. Men en handskakning kan betyda lika mycket. En hand på axeln i samband med förbön som säger: jag vill förmedla något från Jesus till dig, ett samtal där man får prata om livet med alla dess ingredienser kan också vara som en beröring, jag är sedd, jag är älskad. Den kristna gemenskapen är unik därför att vi kan mötas över alla åldrar, och att vi har ett gemensamt centrum, Jesus Kristus. Profeten Jesaja skriver om att vi kan få krypa

upp i Guds famn och bara vara – en närhet vi kan erfara när vi möts till gudstjänst, när vi får stötta och hjälpa varandra.

Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Du skall älska din nästa som dig själv.

Grunden till att vi kan göra det är allt Jesus har gjort för oss. Han har banat vägen så att vi kan älska, han dog för vår skull så att vi skulle kunna uppleva frälsning och befrielse, han har gjort så mycket för oss så att vi ska kunna leva ett rikt liv – om vi bara vill ta emot och så vill han lära oss förstå vad som är vårt kärleksspråk – vi har förmodligen lite av allt, men kanske det specifika som är absolut viktigast och som vi kan få utveckla tillsammans med honom. Och då kan vi också få glädjas och sjunga som i sången ”Din jag är o Jesus kär, din med allt vad i mig är”, inte för att jag är speciellt duktig och kunnig, men för att han har gjort det som behövs för att vi ska kunna ha en nära relation till honom. Och grunden till det beskrivs i sångtexten. Vi äger evighetens hopp, han har köpt oss med sitt blod, han ger frihet åt fången, han är vår herde, han har brutit mörkrets makt, Han lever och vi får gå med glädjebud.

AMEN